

Storbritannien og USA samt de fleste latin-amerikanske og afro-asiatiske lande) og 11 imod ((herunder de socialistiske lande og Frankrig), medens 16 afstod (bl. a. de øvrige nordiske lande, Formosa-Kina og enkelte afrikanske lande). Punktets henvisning til 6. udvalg godkendtes uden afstemning.

Imod sagens optagelse på dagsordenen

talte Sovjetunionen og Rumænien, medens Colombia og Brasilien talte for. Frankrig, der i generalkomiteen havde stemt for, henviste til støtte for sin negative stemme i plenarforsamlingen til, at fremgangsmåden for pagtændringer var fastlagt i pagtens artikel 109, og at denne ikke var blevet fulgt i den foreliggende sag.

IV. Generaldebatten.

(Dagsordenens punkt 9).

1. Indledning.

I generaldebatten på 24. samling, der fandt sted i tiden fra den 18. september til den 8. oktober, deltog på ny repræsentanter for et større antal lande end nogensinde før, nemlig 115, hvoriblandt tre statsoverhoveder (USA's, Camerouns og Botswanas præsidenter). Endvidere talte Ghanas statsminister i plenarforsamlingen den 17. oktober. Løvrigt var talerne i debatten fortrinsvis de enkelte landes udenrigsministre. Kun 11 medlemslande undlod at tage ordet, deriblandt Portugal, Spanien og Sydafrika.

Der høres fra tid til anden kritiske røster mod generaldebatten og udtrykkes tvivl om dens værdi. Når Canadas udenrigsminister, Mitchell Sharp, i sit indlæg erklærede, at FN i øjeblikket druknede i et hav af ord, havde han nok også generaldebatten i tankerne. En afvejning af argumenterne for og imod generaldebattens bevarelse synes imidlertid at måtte falde ud til fordel for ikke at ændre praksis på dette område. Det ligger i sagens natur, at debatten ikke kan have karakter af en egentlig forhandling eller give anvisning på konkrete løsninger, men den har utvivlsomt værdi som forum for tilkendegivelse og registrering af staternes holdning til vigtige internationale spørgsmål, herunder også sådanne der ellers ikke behandles i FN — en vurdering der modsvares og bestyrkes af den overvældende deltagelse i debatten fra medlemslandenes side.

Staternes holdning til de spørgsmål, der behandles i generalforsamlingen vil i vidt omfang fremgå af de følgende enkelte afsnit i nærværende beretning, og det vil derfor være naturligt på dette sted at gøre lidt

mere ud af omtalen af de større internationale problemer, der ikke behandles i generalforsamlingen. Det er dog ikke uden interesse at konstatere, at landenes udtalelser om enkeltproblemer, når de ikke selv er involveret i eller direkte berørt af dem, har en tilbøjelighed til at være mere afdæmpede i generaldebatten end i debat og stillingtagen i forbindelse med konkrete dagsordenspunkters behandling. For medens der i de sidstnævnte tilfælde ofte vil ligge en stærk udfordring i de involverede eller berørte landes ønsker, der ikke sjældent vil blive omsat i et politisk pres, må man forudsætningsvis gå ud fra, at indlæg i generaldebatten som oftest er omhyggeligt forberedt i en noget køligere atmosfære og under hensyntagen til alle aspekter af et lands udenrigspolitik og de interesser, der begrunder den.

2. FN i almindelighed.

Nogle mellemstore og små landes repræsentanter kom ind på forholdet mellem sådanne lande på den ene side og de større lande i almindelighed og supermagterne i særdeleshed på den anden side i verdenspolitikken og i FN og fremhævede de større og mindre landes komplementære rolle i disse sammenhæng. Nogle få af disse talere fandt behov for en revision af FN's pagt og var derved navnlig optaget af spørgsmålet om at give landene i Afrika, Asien og Latinamerika deres behørig rolle i det internationale samarbejde.

Det var imidlertid interessant, at Brasilien, Indonesien, Italien, Japan og Philippinerne med visse forskelle i fremstillingen